

Sygn. akt V.2 Ka 675/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

V Wydział Karny Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący: SSO Janusz Chmiel

Sędziowie: SSO Sławomir Klekocki

SSO Anita Ossak (spr.)

Protokolant: Monika Brzoza

w obecności Jacka Sławika Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 23 lutego 2015 r.

sprawy:

K. S. /S./

syna B. i Ł.

ur. (...) w R.

oskarżonego o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 25 września 2014r. sygn. akt IX K 937/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. M. kwotę 420 (czteryście dwadzieścia) złotych oraz 23% podatku VAT w kwocie 96,60 złotych (dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy), łącznie kwotę 516,60 złotych (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt V. 2 Ka 675/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 września 2014r sygn. akt IX K 937/12 Sąd Rejonowy w Rybniku uznał oskarżonego K. S. za winnego tego, że w okresie od 5 marca 2011 roku do 10 marca 2011 roku z terenu kompleksu leśnego w Ż. - leśnictwa A.

O.. 189b, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, zabrał w celu przywłaszczenia drewno sosnowe w ilości 4m³ o łącznej wartości 600 zł na szkodę Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasów Państwowych Nadleśnictwa R., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach Wydział V Karny Zamiejscowy w W. z dnia 18. 12. 2001r. sygn. VK 70/01 za podobne przestępstwa z art. 279 §1 kk w zw. z art. 91 §1 kk, którą odbył w okresie od 21.04.1999 r. do 22.04.1999 r. , od 26.07.2000 r. do 08.07.2002 r., od 16.04. 2004 r. do 02.11.2006 r. w związku z wykonywaniem kary 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Gliwicach Wydział V Karny Zamiejscowy w W. Śl. z dnia 27. 05. 2002r. sygn. V K 22/02 tj. występku z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 278 §1 k.k. wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 63§1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył okres zatrzymania oskarżonego w dniu 10 marca 2011 roku oraz w okresie od 9 stycznia 2012 roku do 10 stycznia 2012 roku.

Na mocy art. 290 § 2 kk orzekł od oskarżonego nawiazkę w wysokości 1.200zł na rzecz pokrzywdzonego Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe Nadleśnictwo R. w R. ul. (...).

Na mocy art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. M. kwotę 648zł tytułem wynagrodzenia za obronę świadczoną oskarżonemu z urzędu oraz kwotę 149,04 zł tytułem 23% stawki podatku od towarów i usług przewidzianej dla tego rodzaju czynności,

Na mocy art. 627 kpk, art. 2 ust.1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 180zł i wydatki poniesione od chwili wszczęcia postępowania w sprawie do kwoty 207,60zł zaś na mocy art. 624§1 kpk zwolnił oskarżonego z obowiązku uiszczenia kosztów związanych z ustanowieniem obrońcy z urzędu, którymi obciążył Skarb Państwa.

Od wyroku tego apelację wniósł obrońca oskarżonego, w której zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, który miał wpływ na wydane w sprawie rozstrzygnięcie, polegający na błędnym przyjęciu, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności wyjaśnień oskarżonego, jak również zeznań świadków M. L. i M. J. należy wyciągnąć odmienny wniosek .

Z daleko idącej ostrożności , na wypadek nie uwzględnienia argumentacji związanej z pierwszym zarzutem apelacji, na zasadzie art. 427 §2 kpk i art. 438 pkt 3 kpk zarzucił:

-błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, który miał wpływ na wydane w sprawie rozstrzygnięcie ,polegający na błędnym przyjęciu, że oskarżony na posesję M. L. przywiózł 4m³ drewna sosnowego, podczas gdy prawidłowa analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego , a to wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadka M. L. i M. J. prowadzić powinna do wniosku, że oskarżony na posesję M. L. przywiózł jedynie około 1m³ drewna sosnowego, a co za tym idzie dopuścił się jedynie wykroczenia stypizowanego w art. 119§1 kodeksu wykroczeń (wartość 1m³ drzewa sosnowego to zgodnie z wartością wskazaną w zarzucie kwota 200zł).

Podnosząc powyższe zarzuty na zasadzie art. 427 kpk i art. 437 kpk wniósł o :

-zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego K. S.

ewentualnie

-zmianę zaskarżonego wyroku i przyjęcie, że oskarżony K. S. dopuścił się wykroczenia stypizowanego w art. 119 § 1 kodeksu wykroczeń

ewentualnie

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Ponadto wniósł o zasądzenie kosztów obrony z urzędu oświadczając, że koszty nie zostały pokryte ani w części ani w całości.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie, gdyż podniesione w niej zarzuty okazały się nieuzasadnione.

Jeśli idzie o zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, to wskazać należy, że zarzut taki nie może sprowadzać się wyłącznie do samej polemiki z ustaleniami poczynionymi przez Sąd, a następnie wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, czy też przeciwstawienia tym ustaleniom odmiennego poglądu opartego na własnej ocenie całości lub części materiału dowodowego, będącego podstawą takich czy innych ustaleń.

Wskazać należy na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 03.03.2007r. WA 8/07, OSNwSK 2007/1/559, zgodnie z którym zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku nie może sprowadzać się do samej tylko odmiennej oceny materiału dowodowego, lecz powinien polegać na wykazaniu jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego. Ponadto zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w zaskarżonym wyroku, gdyż sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego, odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego na innych dowodach od tych, na których oparł się Sąd pierwszej instancji, nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten sąd błędu w ustaleniach faktycznych.

Aby zarzut błędu w ustaleniach faktycznych był skuteczny niezbędne jest więc wykazanie nie tylko wadliwości ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd, ale i wykazanie konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego jakich sąd miał się dopuścić. Zdaniem Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie brak jest takich uchybień, ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego była bowiem dokonana przez Sąd I instancji w sposób rzetelny i wnikliwy, a następnie wskazał Sąd przesłanki, którymi kierował się uznając jedne dowody za wiarygodne, a innym waloru tego odmawiając.

Miał Sąd pełne podstawy, by za wiarygodne uznać zeznania świadków J. M. i M. L. ale te, złożone w postępowaniu przygotowawczym, które w sposób bezsporny świadczą o sprawstwie oskarżonego. Świadek J. M. stanowczo zeznał bowiem, że nie miał żadnych wątpliwości iż drewno sosnowe ujawnione na posesji M. L. zostało skradzione z jego lasu, ze stosów składowanych w kompleksie leśnym w Ż.. Natomiast świadek M. L. w swoich zeznaniach w postępowaniu przygotowawczym, a więc krótko po zdarzeniu oświadczył, iż oskarżony w miesiącu marcu 2011 roku trzy razy przywoził na jego posesję drewno sosnowe opałowe, spłacając w ten sposób kilkuset złotowy dług, który miał u niego. Oskarżony miał wówczas zapewniać świadka, że drewno pochodzi z legalnego źródła. Całość drewna sosnowego zabezpieczonego na posesji świadka przez (...) Leśną została mu przywieziona przez oskarżonego.

Trafnie za niewiarygodne uznał Sąd zeznania świadka M. L. , złożone na rozprawie w lutym 2014 roku, w których twierdził on, że oskarżony przywiózł mu nie więcej niż 1 kubik drewna sosnowego, pochodzącego z kradzieży, a pozostałe drewno miało pochodzić od B. Z.. Takiej wersji zdarzenia nie potwierdził bowiem w żadnym stopniu świadek B. Z., stanowczo oświadczając, że nie przekazywał oskarżonemu drewna sosnowego, mającego pochodzić z wiatrolomu. Nieprawdziwie zeznał także świadek M. L., iż nie widział na drewnie sosnowym, zabezpieczonym na jego posesji śladów pomarańczowej farby, gdyż

takiemu stwierdzeniu przeczą stanowcze i wiarygodne zeznania świadka J. M..

Na pełną aprobatę sądu odwoławczego zasługuje także ocena wyjaśnień oskarżonego, które sąd orzekający uznał za niewiarygodne, gdyż nie znajdują one oparcia w pozostałych dowodach ujawnionych w postępowaniu, a są wręcz sprzeczne z dowodami słusznie uznanymi za wiarygodne.

Rozważania Sądu Rejonowego co do oceny wszystkich przeprowadzonych w sprawie dowodów należy w pełni podzielić i zaakceptować, nie zawiera bowiem w sobie błędu, nie jest w żadnym razie oceną dowolną, ponieważ poparta została wszechstronną analizą całokształtu okoliczności sprawy.

Należy podkreślić, że Sąd I instancji dokonał oceny dowodów w sposób bezstronny, nie przekraczając granic oceny swobodnej, a swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Tak więc zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, podniesiony przez obrońcę oskarżonego okazał się nieuzasadniony i nie mógł znaleźć aprobaty sądu odwoławczego.

Reasumując powyższe, jako, że Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie winy, ani też podstaw do jego uchylecia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, utrzymano to orzeczenie w tym zakresie w mocy.

Odnosząc się do wymierzonej kary – zważywszy na kwestionowanie w apelacji winy oskarżonego i brzmienia art. 447 § 1 k.p.k. – należy przyjąć, że również kara bezwzględnego pozbawienia wolności wymierzona została po rozważeniu przez Sąd I instancji szeregu okoliczności mających wpływ na jej rodzaj i wymiar i nie można jej uznać za rażąco surową, dlatego i w tej części brak jest podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku.